

El castell de Sant Ferran Les possibles sortides –és a dir, el fet de no trobar sortida– per al castell de Sant Ferran de Figueres de tant en tant són notícia. Ara l'oportunitat és acollir la ferralla militar –que a Barcelona no volen– de la col·lecció del castell de Montjuïc. Una possibilitat oposada, que no lliga, amb la immediatament anterior de fer-ne el «Castell de la Pau»; els moviments pertinents ja ho han fet notar. Abans s'havia parlat de fer-hi la Ciutat del Cavall –però a Girona ja hi ha l'Equus Catalonia–, de dedicar-lo a serveis d'hostaleria, de fer-ne una mena de Pueblo Español però europeu-comunitari (perquè hi posesin calés), etc. Ja ho veurem.

Per acabar en positiu, esmento Antonio Herrera, president d'Amics del Castell, una persona entusiasta que organitza, promou i anima tota classe d'activitats per restaurar i fer conèixer el monument.

Persones Tres empordanesos relacionats amb l'Institut Ramon Muntaner han guanyat notorietat amb tota justícia: el doctor Eusebi Ayensa, professor de grec, nomenat director de l'Instituto Cervantes d'Atenes; Joan M. Soldevilla, professor de llengua i literatura, escollit comissari de la capital de la cultura catalana 2009 (Figueres); i Eva Fernández, exalumna del centre, que ha aconseguit situar-se entre els 300 millors tenistes del món i ha obtingut la distinció de millor jugadora catalana.

Un altre empordanès, el senyor Danés, regidor de Roses, es dedica a furgar els contenidors d'escombraries de Roses per, segons el contingut de les bosses, detectar qui incompleix la normativa horària i, així, poder-lo... corregir. Tot un exemple de civisme.

Asclepi, tornada i centenari Si és el déu grec de la medicina, per què n'hem dit *Esculapi*, en llatí? Convé rectificar i, seguint els consells de Xavier Arquillué, director del Museu d'Empúries, anar corregint la incongruència. Aquest 2009 farà cent anys que van

iniciar-se oficialment les excavacions d'Empúries i que hi va ser trobada l'estàtua del déu (feta a Grècia fa uns vint-i-dos segles). I des de llavors i fins ara que ha tornat, ha «viscut» a l'Arqueològic de Barcelona. Per subratllar l'efemèride i projectar el jaciment al món del saber i del turisme, Cultura de la Generalitat hi ha posat sis milions d'euros. A Grècia sembla que la cosa emporitana era prou desconeguda, i per això l'alcalde de l'Escala, el cantant Josep Tero i mitja dotzena d'arqueòlegs hi van anar el novembre passat per oferir tres jornades dedicades a refer els lligams mil·lenaris amb la vella metròpoli.

L'article del Casino Menestral

Fa anys que tenim el Casino empanat, amb les obres de restauració paralizades de resultes d'haver estat més el braç que la màniga. A Madrid, on hi ha molts calés, per posar-n'hi i acabar-ho d'una vegada, exigien que als estatuts hi constés un article definitori del Menestral com a (més o menys) «entitat d'ús públic»; ERC a l'Ajuntament ja ho havia proposat fa temps, però en fi, Déu nos en guard d'un ja està fet i més val tard que mai: el *ditxós* article ja ha estat aprovat. Ara, a veure si arriben els possibles...

Richard o la coherència A la Rambla, pista de gel sí, pista de gel no. Populisme nadalenc *versus* ecologia i despesa. «Sí», ha dit finalment l'equip de govern. I Richard Elelman, regidor que en forma part i que s'hi oposava, s'ha hagut d'ajupir; com amb la presó, que no la volia però va anar a Madrid a gestionar-ne l'acollida; com amb la futura escola privada *de postín*; com amb el trasllat de l'estació fora del centre... Tot un cas de coherència.

Al Palladium Quan aquesta tardor van enderrocar l'edifici on hi havia hagut la discoteca Palladium, a Platja d'Aro, vaig pensar que alguna cosa s'acabava a la Costa Brava de la nostra joventut. Ni més ni menys que 36 anys d'història. Una sentència del Tribunal Superior de Justícia en va ordenar el tancament per haver estat construït sense permís municipal. Després, l'abandó i els *okupes* es van encarregar de la resta.

Jo freqüentava el Palladium quan els estius divins i aurífics que havien vist actuar la Raffaella Carra, el Julio Iglesias o la Mari Trini ja havien passat a millor vida. Nosaltres érem contemporanis de la Grace Jones, La Unión i les aigües amb gas. Resulta paradoxal que la discoteca *pija* dels 80 acabés sota el domini d'uns sense sostre, la majoria immigrants, habitants d'un espai insalubre, ruïnós, on fantasmes ebris, pastosos de gomina i amb nàutiques, temptaven de recollir els darrers lluentons d'una fragància densa de tabac i LouLou. *LouLou? Oui. C'est moi.*

